

עמ"ת 63181-06-25 - דמטרי בוליוק נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"ת 63181-06-25

עמ"ת 71399-06-25

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

העורר בעמ"ת
63181-06-25: דמטרי בוליוק

העורר
בעמ"ת 71399-06-25: דמיטרי פומין
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
עררים על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע מיום 19.6.2025 במ"ת
42345-04-25 שניתנה על-ידי כבוד השופט נ'
אבו טהה
י' תמוז תשפ"ה (06 יולי 2025)

תאריך הישיבה:
בשם העורר בעמ"ת
63181-06-25 :
בשם העורר
בעמ"ת 71399-06-25:
בשם המשיבה:

אלכס גאוסקין
עו"ד פלג ינון

החלטה

1. בפני שני עררים שהוגשו על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 19.6.2025 (מ"ת 42345-04-25, השופט נ' אבו טהה). בית המשפט המחוזי הורה על מעצרם של שני העוררים עד תום ההליכים.

2. ביום 21.4.2025 הוגש נגד העוררים כתב אישום לבית המשפט המחוזי הכולל שני אישומים, שנסבים על עבירות הקשורות בנשק ובשימוש בו. על-פי האישום הראשון, העורר בעמ"ת

25-06-63181, המצוין בכתב האישום כנאשם 1 (להלן: העורר 1) החזיק ברשותו אמצעי לחימה. במהלך חודש מרץ 2025 העורר 1 מסר את אמצעי הלחימה האמורים לאדם נוסף (להלן: האדם הנוסף), תוך שביקש ממנו לשמור עליהם. האדם הנוסף נענה לבקשה בחיוב והחזיק את אמצעי הלחימה בדירתו. ביום 29.3.2025 חברתו של האדם הנוסף מצאה בדירתו את אמצעי הלחימה והזעיקה משטרה. בגין מעשים אלו יוחסו לעורר 1 עבירות בנשק (עסקה אחרת) לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ועבירות בנשק (החזקה) לפי סעיף 144(א) רישא לאותו חוק.

3. על-פי האישום השני, בתחילתו של חודש מרץ 2025 העוררים קשרו קשר במטרה להניח מטען חבלה מאולתר ליד דלת הכניסה של דירה באשקלון (להלן: הדירה), בכוונה להזיק לנכס ולאיים על הדיירים במקום. בהמשך לכך, ביום 13.3.2025 העוררים והאדם הנוסף נסעו ברכבו של העורר 1 עד לנקודה סמוכה לדירה, שם העורר בעמ"ת 25-06-71399, שתואר בכתב האישום כנאשם 2 (להלן: העורר 2) יצא מהרכב והתקדם רגלית לכיוון הדירה, כשהוא נושא את מטען החבלה המאולתר. על-פי כתב האישום, בסמוך לשעה 3:00 לפנות בוקר עלה העורר 2 לדירה, הניח את מטען החבלה ליד דלת הכניסה, הפעיל אותו וברח מהמקום ביחד עם העורר 1 והאדם הנוסף. כתוצאה מהפעלת מטען החבלה נגרם נזק קל לקיר הסמוך. בשל מעשים אלו יוחסו לעוררים עבירות של נשיאה והובלה של נשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין וניסיון להרוס נכס בחומר נפיץ לפי סעיף 456 לאותו חוק. העוררים נעצרו ביום 25.3.2025 ומעצרים הוצא להם מעת לעת.

4. בצדו של כתב האישום הוגשה גם בקשה למעצרים של העוררים עד תום ההליכים נגדם. המדינה טענה כי יש בידיה ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעוררים בכתב האישום.

5. ביחס לאישום הראשון נטען כי בידי התביעה מצויות הראיות הבאות: אמצעי הלחימה שנמצאו בדירתו של האדם הנוסף; עדותו של האדם הנוסף שאישר כי החזיק באמצעי לחימה שקיבל מהעורר 1 לאחר שהתבקש לעשות כן; קיומם של חיפושים במכשיר הנייד של העורר 1 בנושא של מטעני חבלה והרכבתם (ללא מתן הסבר מניח את הדעת מצדו לאותם חיפושים); וכן סרטון שנמצא בטלפון הנייד של העורר 1 שבו מתועדים לבני חבלה ורכיבים דומים לאלה שנתפסו לצד הסבר כיצד לעשות בהם שימוש. העורר 1 לא שלל כי הוא האדם הדובר בסרטון.

6. ביחס לאישום השני נטען כי הראיות הקיימות הן, בין השאר, תיעוד ממצלמות אבטחה שקלטו את רכבו של העורר 1 באשקלון במועד הרלוונטי לכתב האישום. כן נטען כי בידי התביעה תיעוד ממצלמות האבטחה, שבו מופיע אדם הדומה לעורר 2 כשהוא נע מסביבת המקום שבו עמד הרכב לעבר הבניין שבו הונח מטען החבלה. לפי אותו תיעוד, כך נטען, אדם זה יצא מהבניין בריצה בשעה 3:06. המדינה טענה עוד כי בידיה דיווחים של השכנים על כך ששמעו פיצוץ סמוך לשעה 3:00. כמו כן, המדינה טענה כי בידיה עדות שמסר האדם הנוסף,

שלפיה במועד המתואר בכתב האישום הוא נסע עם העוררים לאשקלון, לאחר שהעורר 1 אמר לו כי "הוא צריך לעשות משהו באשקלון". האדם הנוסף מסר כי בהגיעם ליעד העורר 2 יצא מהרכב ולאחר שחזר עדכן את העורר 1 ש"עשה את זה" ו"מזל שהמטרה לא באה". עוד נטען כי האדם הנוסף מסר שהעורר 2 אמר בשובו לרכב "שיחקתי עם המנעול". זאת באופן שתואם לתיעוד ממצלמות האבטחה, שממנו ניתן ללמוד כי העורר 2 התעכב בפתיחת דלת הכניסה לבניין שבו מצויה הדירה. בהמשך המדינה אף טענה שמדובר במסירת פרט מוכמן. האדם הנוסף העיד עוד, כך נטען, כי מספר ימים לפני האירוע המתואר, בעת שנסע עם העורר 1 ברכבו, הוא הבחין בשני צינורות מודבקים כשבניהם זיקוק (בדומה למטען שנתפס). כששאל את העורר 1 במה מדובר, זה ענה לו "משהו בצחוק, עושים פיצוץ קטן". המדינה הוסיפה וטענה כי בביתו של העורר 1 נמצאו צינורות דומים לאלו שנמצאו ברכבו כמו גם זיקוקים הדומים לאלו ששימשו להפעלת המטען. המדינה טענה עוד כי מחיפוש שנערך במכשיר הנייד של העורר 1 עלה כי בסמוך לפני ההגעה לאשקלון, הוא חיפש ביישומון ה"ווייז" את הכתובת המדויקת של הבניין שבו הונח המטען. כן טענה המדינה כי בידיה חוות דעת שלפיה נמצאה התאמה בין סוג הנעליים שנתפסו בביתו של העורר 2 לבין הנעליים של הדמות שנצפתה במצלמות האבטחה.

7. בבקשה צוין עוד כי העוררים מכחישים את המיוחס להם. בכל הנוגע לעורר 1, צוין כי זה אכן אישר שהוא נסע במסלול שתועד במצלמות האבטחה, ואף אישר כי הוא האדם שתועד ממתין ברכב עם האדם הנוסף בנקודה שנמצאת במרחק לא רב מהדירה. כן אישר העורר 1 כי העורר 2 היה עמם ברכב. העורר 1 מסר בעדותו כי קבע להיפגש עם אדם שאינו מכיר כדי לדבר על עבודת שיפוצים באשקלון, אך לא מסר פרטים נוספים ביחס לאותו אדם, כך שלא היה ניתן לאמת את טענתו זו. העורר 1 טען כי הכתובת שנמצאה בחיפוש האחרון שביצע באותו יום ביישומון "ווייז" (שהיא כאמור הכתובת המדויקת של הדירה), נלחצה באקראי, כאשר חיפש כיצד להגיע לאשקלון, עיר שאותה הוא לא מכיר. תחילה, העורר 2 הכחיש שהיה באשקלון בשנה האחרונה, אך בשלב מאוחר יותר אישר כי היה ברכב שתועד במצלמות האבטחה יחד עם העורר 1 והאדם הנוסף. לטענתו, הוא ישן במהלך הנסיעה ולכן לא ידע מהו יעדה.

8. נוסף לקיומן של ראיות לכאורה, המדינה טענה בבקשה כי קמה בעניינם של העוררים עילת מעצר סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) היות שמדובר בעבירת נשק. עוד טענה המדינה, כי בעניינם של העוררים אף קיימת עילת מעצר של מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לאותו חוק, בהתחשב בכך שמיוחסת להם הנחת מטען חבלה בבניין מגורים בשעת לילה מאוחרת, תוך יצירת סיכון ממשי לשלום הדיירים ועוברי האורח. זאת ועוד, לשיטת המדינה קיים יסוד סביר לחשש ששחרורם של העוררים ממעצר יביא לשיבוש הליכי משפט ולהימלטות מהדין ולכן קמה בעניינם אף עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים. ביחס לעורר 1 נטען באופן ספציפי כי קיימת בעניינו מסוכנות גבוהה מאחר שהחזיק בחומרים להכנת מטעני חבלה לצרכים פליליים, וכי עובדות המקרה מלמדות שהוא נכון לעשות בהם שימוש.

9. ביום 11.5.2025 התקיים דיון במעצרם של העוררים בבית המשפט המחוזי. המדינה הציגה בו את הראיות שנמצאו ביחס לשני העוררים, כפי שאלה הוצגו בבקשה למעצר עד תום ההליכים. מנגד, באי-כוחם של העוררים טענו, כמפורט להלן, כי לא קיימות בעניינם ראיות לכאורה ובהתאם ביקשו מבית המשפט המחוזי להורות על שחרורם בתנאים.

10. בא-כוחו של העורר 1 טען הן ביחס לאישום הראשון והן ביחס לאישום השני. לטענתו, האישום הראשון מבוסס על עדותו של האדם הנוסף אשר לה אין כל חיזוק. באשר לאישום השני, בא-כוח העורר 1 טען כי זה מבוסס ברובו על התיעוד ממצלמות האבטחה ועל עדותו של האדם הנוסף. בהקשר זה טען בא-כוח העורר 1 כי האדם שנצפה במצלמות כלל לא ניתן לזיהוי, כי אין למדינה הוכחה שמדובר בעורר 2 וכי עדותו של האדם הנוסף אינה מבססת כלל את האמור בכתב האישום. מכל מקום, כך נטען, אין ראיה לכך שהדמות שתועדה נכנסת לבניין אכן יצאה מרכבו של העורר 1 ואף לא לכך שדמות זו היא שהניחה את מטען החבלה. לבסוף, טען בא-כוח העורר 1 כי אין למדינה כל ראיה לכך שהעוררים קשרו קשר לצורך הנחת מטען החבלה.

11. בא-כוחו של העורר 2, שהתמקד רק באישום השני, טען גם הוא כי לא ניתן לזהות את מרשו במצלמות האבטחה וכי האישום כולו מבוסס על עדותו של האדם הנוסף. בהקשר זה הוסיף בא-כוחו של העורר 2 כי האדם הנוסף - שבביתו נמצאו אמצעי הלחימה - מסר גרסאות שונות כל אימת שנחקר, כי הוא לא אמין וכי לא ניתן לעשות שימוש בעדותו. לטענתו, האדם הנוסף ניסה להפליל את העוררים מאחר שחשש שהם יפלילו אותו.

12. כאמור בפתח הדברים, בית המשפט המחוזי הורה על מעצרם של העוררים עד תום ההליכים כנגדם. בית המשפט המחוזי קבע כי המדינה הניחה תשתית ראייתית לכאורית באשר לעבירות המיוחסות לעוררים. זאת, בהסתמך על הודעותיו של האדם הנוסף, שלהן נמצאו תימוכין בתיעוד של מצלמות האבטחה. בית המשפט המחוזי ציין בהקשר זה כי העוררים אישרו שהיו בזמן ובמקום המתואר באישום השני, וכי הגרסה שלהם לעניין זה לא מתיישבת עם התיעוד ממצלמות האבטחה. כן הודגש כי הממצאים שהופקו מהמכשיר הנייד של העורר 1 (שלהם לא נמצא כל הסבר מניח את הדעת), כמו גם חוות הדעת בעניין ההתאמה של הנעליים שנתפסו אצל העורר 2 לאלה שתועדו במצלמות האבטחה, מחזקים את התזה של המדינה. בית המשפט המחוזי קבע כי רוב השגותיהם של באי-כוח העוררים ממוקדות במהימנותו של האדם הנוסף, וכי המקום לבירורן של השגות אלה הוא בהליך העיקרי. זאת במיוחד, כך הודגש, בשים לב לכך שעדותו נתמכת בראיות אובייקטיביות. בית המשפט המחוזי הוסיף כי קמה עילת מעצר של מסוכנות מובהקת כנגד העוררים על רקע חומרת המעשים המיוחסים להם ונסיבות ביצועם לכאורה. בהחלטתו, הבהיר בית המשפט המחוזי כי לא נעלמה מעיניו העובדה שהעוררים נעדרים עבר פלילי, אך הדגיש כי אין בכך כדי להוות נסיבה חריגה ויוצאת דופן המצדיקה לסטות מהמדיניות השיפוטית שהותוותה בעבירות נשק, ולפיה הכלל הוא מעצר מאחורי סורג וברית.

13. העררים שבפני מכוונים נגד החלטתו של בית המשפט המחוזי. בא-כוחו של העורר 1 שב, בעיקרו של דבר, על טענותיו כפי שאלה הועלו בפני בית המשפט המחוזי ומדגיש כי הראיות שבידי המדינה ביחס לאישום השני הן חלשות וכי לא ניתן לבסס תשתית ראייתית מוצקה על בסיסן. עוד טוען בא-כוחו של העורר 1 כי בניגוד לקביעתו של בית המשפט המחוזי, עדותו של האדם הנוסף אינה נתמכת בראיות אובייקטיביות. כן נטען כי העוררים כלל לא אישרו, כקביעתו של בית המשפט המחוזי, כי היו בזמן ובמקום שבו התרחש האירוע, אלא רק ששהו ברכבם בסמוך לקיוסק המצוי במרחק של שני קילומטרים מהמקום. על כן, כך נטען, יש לשחרר את העורר 1 ממעצר. בא-כוחו של העורר 2 חוזר אף הוא על טענותיו. עוד הוא מציין כי העורר 2 שיתף פעולה באופן מלא עם החקירה וכי אף אם תחילה הכחיש שהיה בעיר אשקלון, לאחר שהראו לו כי רכבו של העורר 1 שעמו הוא נסע היה שם, סיפק הסבר שיש בו להניח את הדעת (כי ישן בדרך ולא ידע שהגיעו לאשקלון). כן נטען כי שגה בית המשפט המחוזי בקבעו כי המקום לברר את הטענות שהועלו על-ידי באי-כוח העוררים הוא ההליך העיקרי. לשיטתו של בא-כוח העורר 2, במקרים חריגים, שבהם העדות המפלילה מופרכת מן היסוד, יש מקום להתערבות שיפוטית כבר בהליך המעצר. כן נטען כי החלטת המעצר ניתנה שלא בפני העורר 2 ומבלי שניתנה לו הזדמנות להציג חלופת מעצר. בהמשך לכך בא-כוחו של העורר 2 סבור כי יש להורות על שחרורו של העורר 2 לחלופת מעצר או להעברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני. לשיטתו, היה מקום, לכל הפחות, להורות על הגשת תסקיר מטעם שירות המבחן בעניינו.

14. הדיון בעררים התקיים בפני ביום 6.7.2025. במסגרת הדיון באי-כוחם של העוררים שבו על טענותיהם כפי שאלה הועלו בכתבי הערר. בא-כוח העורר 1 חזר והדגיש כי אף אם עדותו של האדם הנוסף תתקבל, הרי שלא ניתן לזהות את האדם שתועד במצלמות האבטחה או לקשר אותו לעורר 1 ולאדם הנוסף, כך שממילא אין חיזוק לעדותו. בא-כוח העורר 2 הטעים כי גרסאותיו של האדם הנוסף ביחס לעורר 2 הן מתפתחות, וכי האדם הנוסף לא פגש כלל בעורר 2 עובר לאירוע המתואר בכתב האישום. מנגד, באת-כוח המדינה טענה כי ביחס לשני האישומים, ישנן ראיות שמהוות חיזוק לעדות שמסר האדם הנוסף.

15. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומרי החקירה, מצאתי שדין העררים להידחות.

16. האישום הראשון - כידוע, בשלב הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים בית המשפט נדרש להערכה ראשונית בלבד בדבר סיכויי ההרשעה בהליך בהתבסס על החומר הקיים. בשלב זה בית המשפט אינו בוחן אם הראיות מצביעות על הרשעת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, אלא רק אם יש בראיות הגולמיות פוטנציאל הוכחתי המספיק כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה (ראו: בש"פ 3422/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (2.6.2021)). אני סבורה כי ביחס לאישום הראשון הוצגה תשתית ראייתית לכאורית מספקת לצורך שלב דיוני זה. מקובלת עלי טענות המדינה כי ניתן למצוא חיזוק בחיפוש הרבים שבוצעו במכשיר הנייד של העורר 1 בדבר מטעני חבלה והרכבתם, וכן בסרטונים שנמצאו, שבהם הוא מסביר כיצד לעשות שימוש באלה. לא

למותר לציין גם כי בבחינתו של סיכוי סביר להרשעה, בית המשפט לא נדרש לקביעה קונקרטית בדבר משקלן של הראיות פרט למקרים נדירים (ראו: בש"פ 825/98 מדינת ישראל נ' דחלה 625, 630-629 (1998) (להלן: עניין דחלה)). לא מצאתי כי המקרה דנן נמנה עם אותם מקרים נדירים.

17. האישום השני - אישום זה מבוסס על ראיות רבות מעבר לעדותו של האדם הנוסף. ראשית, ישנה הסכמה כי בליל האירוע העוררים והאדם הנוסף נסעו ברכבו של העורר 1 לאשקלון. עובדה זו אושרה על-ידם בחקירותיהם והמחלוקת נסבה על מעשיהם בעיר. לטענתו של העורר 1 מטרת הנסיעה הייתה לפגוש קבלן שיפוצים, אך כאמור הוא לא מסר בעניין זה פרטים נוספים. אכן, צודק העורר 1 כי הוא וחברו לא אישרו ששהו בכתובת המדויקת שבה התרחש האירוע מושא האישום השני, אלא רק בכתובת של הקיוסק הסמוך. אולם, אין בכך כדי לסתור את גרסת המדינה, שלפיה העורר 2 התקדם רגלית, במשך זמן מה, מהנקודה שבה החנו השלושה את הרכב ועד לדירה שבה הונח מטען החבלה המאולתר. לכך מתווסף החיפוש שבוצע באותו יום ביישומון "וויז" במכשיר הנייד של העורר 1, שכלל את הכתובת המדויקת שבה הונח המטען. על פני הדברים, טענתו כי של העורר 1 כי מדובר בכתובת אקראית שעליה לחץ משום שאינו מכיר את העיר, דווקא ביום שבו התרחש האירוע, מעלה תמיהה. יש להוסיף כי מצלמות האבטחה במקום תיעדו אדם שנטען כי הוא דומה לעורר 2 בסמוך לשעה שבה נשמע פיצוץ על פי עדויותיהם של השכנים. בהקשר זה צוינה גם ההתאמה בין נעליו של האדם שנצפה בתיעוד לבין נעליים שנמצאו בביתו של העורר 2. כמו כן, האדם הנוסף העיד כי ימים ספורים לפני האירוע המתואר הוא ראה ברכבו של העורר 1 צינורות עטופים בנייר דבק (בדומה למטען שנתפס) כשצינורות נוספים מסוג זה נמצאו אף בביתו של העורר 1. אלו אף לא כל הראיות שנמצאו ביחס לאישום השני.

18. העוררים טענו כי מדובר בראיות נסיבתיות אשר אינן עומדות ללא עדותו של האדם הנוסף. אכן, העדויות שהוצגו בפני אינן ראיות ישירות ובחלקים מסוימים הן נקשרות זו לזו באמצעות עדותו של האדם הנוסף. עם זאת, נקבע בעבר כי הצטברות של ראיות נסיבתיות עשויה במקרים המתאימים לבסס תשתית ראייתית לכאורית לצורך מעצר עד תום ההליכים (ראו: בש"פ 1040/20 סעיד נ' מדינת ישראל, פסקה 16 וההפניות שם (1.3.2020)). בענייננו מדובר בצבר ראיות שעוצמתו משמעותית, ונראה כי הראיות מתיישבות זו עם זו, באופן שמקים, לכל הפחות, ספק סביר ביחס לגרסתם של העוררים.

19. ביחס לעדותו של האדם הנוסף, העוררים טענו, בעיקרו של דבר, כי היא אינה מהימנה וכי במקרה זה מוצדקת התערבותו של בית המשפט. אכן במקרים מסוימים וכאשר חוסר המהימנות "זועק מן הראיה ונוטל ממנה לחלוטין את כוחה בתור שכזאת" יש מקום להידרש לטענת המהימנות בשלב ההחלטה על מעצר עד תום ההליכים (ראו עניין דחלה, בעמוד 629). אולם הכלל הוא כי טענות הקשורות במהימנות יתבררו במסגרת ההליך העיקרי (ראו והשוו: בש"פ 946/23 הארן נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל, פסקה 14 (13.2.2023); בש"פ 877/23 גזאווי נ' עמוד 6

מדינת ישראל, פסקה 13 (20.2.2023)). בענייננו, עדותו של האדם הנוסף תואמת במרביתה את הראיות האחרות שנמצאו בתיק ובמהלכה אף נמסרו לכאורה פרטים מוכמנים. על כן, נחה דעתי כי בענייננו לא מדובר במקרה חריג המצדיק התערבות.

20. כעת אדרש לטענה בעניין חלופת המעצר. בא-כוחו של העורר 1 לא נדרש לנושא בפירוט בהתחשב בעמדתו הבסיסית כי יש לשחררו בהעדר תשתית ראייתית מספקת. באשר לעורר 2, בא-כוחו טען כי החלטת המעצר ניתנה שלא בפניו ומבלי שניתנה לו הזדמנות להציג חלופה למעצרו. כן נטען כי היה מקום להורות על הגשת תסקיר מטעם שירות המבחן בענייננו של העורר 2. ככלל, אין מניעה למתן החלטה בעניין מעצר עד תום ההליכים גם שלא בפני העורר, ובלבד שטענותיו נשמעו ונשקלו כדבעי. במקרה דנן, במסגרת הדיון בבית המשפט המחוזי, בא-כוחו של העורר 2 ביקש להורות על שחרורו בתנאים שיבטיחו את התייצבותו למשפט. אומנם ניתן היה להרחיב את הדיון בעניין זה אך אני סבורה כי בהחלטתו, בית המשפט המחוזי נתן דעתו לכלל הנתונים הרלוונטיים ועל בסיסם הכריע בעניין חלופת המעצר (ראו והשוו: עמ"ת 50374-06-25 דוויק נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (15.7.2025)).

21. באשר להחלטה בדבר חלופת המעצר לגופה, כלל ידוע הוא שאישום הכולל עבירות נשק מהסוג בו הואשמו העוררים מצדיק, במרבית המקרים, מעצר מאחורי סורג ובריח, כאשר חלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני שמורים למקרים שבהם מתקיימות נסיבות יוצאות דופן (ראו והשוו: בש"פ 4289/18 סייד נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (17.6.2018); בש"פ 1040/20 סעיד נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (1.3.2020)). אומנם העוררים נעדרו עבר פלילי והם מרצים כעת מאסר לראשונה בחייהם - עובדה שנשקלה אף על-ידי בית המשפט המחוזי. עם זאת, אני סבורה כי מהמעשים המיוחסים להם עולה מסוכנות מובהקת. כפי שנקבע גם על-ידי בית המשפט המחוזי, המסוכנות העולה בענייננו של העורר 1 חמורה אף יותר, שכן לכאורה זה החזיק ברשותו אמצעי לחימה ולא היסס לעשות בהם שימוש. על כן, ובהתחשב במכלול הנסיבות, מקובלת עלי קביעתו של בית המשפט המחוזי גם לעניין זה. מטעם זה מצאתי גם כי אין מקום להזמנת תסקיר מעצר בעניינם של העוררים (ראו למשל: בש"פ 4930/22 חשים נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (4.8.2022)).

22. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ז תמוז תשפ"ה (23 יולי 2025).

דפנה ברק-ארז
שופטת